

Wojciech Góralski

Eucharystia szczytem i źródłem całego kultu oraz życia chrześcijańskiego

Prawo Kanoniczne : kwartalnik prawnohistoryczny 48/3-4, 3-5

2005

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

KS. WOJCIECH GÓRALSKI

EUCHARYSTIA SZCZYTEM I ŹRÓDŁEM CAŁEGO KULTU ORAZ ŻYCIA CHRZEŚCIJAŃSKIEGO

(Homilia wygłoszona w kościele Niepokalanego Poczęcia NMP w Warszawie – w dniu 1 czerwca 2005 roku, podczas Mszy świętej koncelebrowanej pod przewodnictwem JM. Ks. prof. Romana Bartnickiego, rektora UKSW, z okazji jubileuszu 50. lecia istnienia Wydziału Prawa Kanonicznego w Akademii Teologii Katolickiej, a następnie w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego w Warszawie)

Magnificencjo, Wielce Czcigodny Księżu Rektorze,
Czcigodny Księżu Dziekanie,
Szanowni Księża,
Drodzy Bracia i Siostry!

Nieodżałowanej pamięci, nasz umiłowany ojciec święty Jan Paweł II powiedział kiedyś, że wszystkie jubileusze – osobiste czy wspólnotowe – mają duże i szczególne znaczenie w życiu jednostek oraz w życiu danych wspólnot. Pięćdziesięciolecie istnienia Wydziału Prawa Kanonicznego – najpierw w Akademii Teologii Katolickiej, a następnie w Uniwersytecie Kardynała Stefana Wyszyńskiego – to niewątpliwie jubileusz o szczególnym znaczeniu w życiu naszej wspólnoty wydziałowej, ale także w życiu każdego z nas tę wspólnotę stanowiących: studentów, profesorów, pracowników administracji. To naszemu pokoleniu nauczających i uczących się w dzisiejszej Uczelni Bielańskiej przypadło w udziale uroczyste świętowanie owego półwiecza funkcjonowania Wydziału, przez który przewinęły się tysiące osób, duchownych i świeckich, zdobywających tutaj swoją formację kanonistyczną, oraz dziesiątki mistrzów i nauczycieli przekazujących swoją wiedzę. Pragniemy dzisiaj ich wszystkich,

tak żyjących, jak i zmarłych, ogarnąć dobrym wspomnieniem i serdeczną modlitwą.

Tak się złożyło, że nasz złoty jubileusz upływa pod znakiem Eucharystii. Rzeczywistość ta bowiem ma być przedmiotem refleksji, którą podejmiemy podczas dzisiejszej okolicznościowej sesji naukowej. Wybór przez jej organizatorów tego rodzaju tematyki należy uznać za bardzo trafny nie tylko dlatego, że z woli Papieża – Polaka przeżywamy Rok Eucharystii, lecz także z uwagi na miejsce i rolę tego najbardziej Czcigodnego Sakramentu w życiu Kościoła, ku któremu skierowana jest cała działalność naszego Wydziału oraz posługa kanonisty.

Stwierdzając w kan. 897 Kodeksu Prawa Kanonicznego, że „*Najświętsza Eucharystia, w której sam Chrystus Pan jest obecny, ofiaruje się oraz jest spożywany*”, najwyższy Prawodawca kościelny powtarza za konstytucją „*Lumen gentium*” (n. 11) Soboru Watykańskiego II, iż „*Ofiara Eucharystyczna jest źródłem i szczytem [...] całego życia chrześcijańskiego*”. Nic też dziwnego, że tenże Prawodawca uznaje sprawowanie Eucharystii za centrum całego życia wszelkich wspólnot: seminaryjnej, zakonnej, parafialnej. Nie można wątpić, że i dla naszej wspólnoty akademickiej skupionej na Wydziale Prawa Kanonicznego Eucharystia pozostaje prawdziwym centrum naszej egzystencji i punktem odniesienia dla naszych wielorakich działań.

Eucharystia, jako niezwykły dar Boga dla człowieka, spełnia się i dokonuje dla wszystkich pokoleń ludzkich w rzeczywistej i całkowitej obecności Jezusa Chrystusa. W sprawowaniu Eucharystii uobecnia się w „tu i teraz” historii zdarzenie jedyne, dokonane i spełnione raz na zawsze – w życiu, męce i zmartwychwstaniu Pana. Można tu mówić o „odtworzeniu” odkupienia ludzkiego w tym przedziwnym Sakramencie. Lecz czemu by ono służyło, gdyby owa rzeczywista obecność miłości Boga i łaski Chrystusa nie były już teraz autentycznym tworzeniem nowego życia w człowieku, który otwiera się na przyjęcie daru odkupienia? Wszak Eucharystia odzwierciedla i czyni obecnym zbawienie Boże, oczyszczając, uzdrawiając i przemieniając człowieka. Istotą obrzędu liturgicznego w sprawowaniu Eucharystii jest historyczne życie Chrystusa, rzeczywiście uobecnianie chrześcijanom, aby nim żyli i odtwarzali je we wszelkich odmianach i chwilach swojego życia. Stąd też apel św. Pawła skierowany do chrześcijan Rzymu, odnoszący się do wszystkich wierzących: „*Proszę was, abyście dali ciała swoje na ofiarę żywą,*

świętą, Bogu przyjemną, jako wyraz waszej rozumnej służby Bożej" (Rzym 12,11).

Poddanie się przez ucznia Chrystusowego oczyszczającej, uzdrawiającej i przemieniającej mocy Sakramentu Ołtarza to twórcze powielanie cech miłości, charakterystycznych dla życia naszego Mistra. To włączanie się w Tajemnicę Eucharystyczną całą swoją istotą, całą swoją osobą, myślą, sercem i wolą. To gotowość odtwarzania w swoim życiu nieskończonej miłości Jezusa Chrystusa. Gdy chrześcijanin karmi się w Komunii Ciała i Krwi Zbawiciela Jego miłosierdziem, to po to, by również on stawał się całym swoim życiem żywą Eucharystią – darem składanym ku chwale Boga i pożytkowi braci. By i jego życie stawało się bardziej naznaczone miłością i miłosierdziem.

Owo upodobnianie się do Chrystusa poprzez Eucharystię trafnie wyrażają słowa św. Augustyna: *„Bądźmy tym, co przyjmujemy”*, a także słowa papieża Leona Wielkiego: *„Przemieniamy się w Tego, kogo otrzymujemy”*. Jezus Eucharystyczny przychodzi do człowieka z całą swoją zbawczą mocą odradzającą i daje człowiekowi siebie, ale też spodziewa się, że człowiek odda Mu własne serce na mieszkanie i upodobni się do Niego. On przyjmuje każdego z nas do jedności i wspólnoty życia z Nim, my zaś powinniśmy w pełni się otwierać na to wspaniałe przychodzenie Boga. Eucharystia jednocząc człowieka z Jezusem, zakorzenia go w Jego miłości.

Do rodzącej się z Eucharystii przedziwnej wspólnoty Przyjmowanego i przyjmujących można odnieść słowa Chrystusa Pana odnotowane przez św. Jana Ewangelistę: *„Kto trwa we Mnie, a Ja w nim, ten przynosi owoc obfity”* (J 15,5). Właśnie zdecydowana wola trwania w komunii z Jezusem Eucharystycznym pozwala Mu skutecznie przemieniać nas wewnątrz. Jak bardzo Eucharystia musiała wewnątrz przemienić Patrona dnia dzisiejszego, św. Justyna, skoro z taką mocą wyznał swoją wiarę przed swoim prześladowcą, z którego ręki poniósł śmierć męczeńską!

Tak więc celem i zarazem skutkiem Eucharystii jest rzeczywiste przemienianie życia uczniów Jezusa Chrystusa, ustawiczne odtwarzanie Jego życia w nich, ciągła przemiana serca. Tylko takie rozumienie, ale i przeżywanie Tajemnicy Eucharystycznej, do czego zaprasza nas papież Jan Paweł II w liście apostolskim *„Mane nobiscum”*, pozwala odkryć głęboki sens modlitw mszalnych odmawianych po Komunii świętej, w których często padają słowa: *„Spraw, abyśmy mocą tej Eucharystii stawali się darem miłym Tobie”*. Amen.